HƏYATIN ÖZÜ KİMİ TƏBİİ

Babam - Əli Vahid Çaylının şeirləri təkcə kağız üzərində yox, insanların qəlbində, xatirələrdə yaşayır. O, özünü heç vaxt əlçatmaz yüksəkliklərdə görməyib, çünki həqiqi şair olmaq elə sadəlikdə böyük olmaqdır:

"Sən axtarma məni dərinliklərdə,
Dəryanın ən dayaz yerindəyəm mən."

O, sözün dərinliyini tapmaq üçün dərinə getməyə ehtiyac olmadığını deyir. Onun misraları ən aydın, ən saf duyğuların aynasıdır. Çünki gözəllik hər zaman həyatın içində, onu görməyi bacaranlar üçün mövcuddur:

"Gözəllik gəzirsən çəmənliklərdə,
Baharın ən gözəl selindəyəm mən."

O, şeirlərində həyatın özü kimi təbii və canlıdır. Hər bahar yeni çiçəklər açdığı kimi, onun misraları da hər dəfə oxunduqca yenidən doğulur.

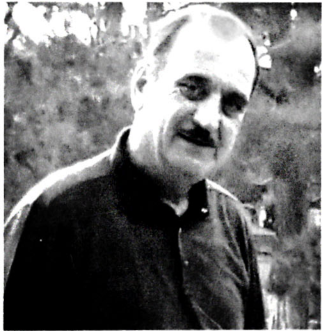

İnsanlar bəzən xatirələrə qayıdır, keçmişə boylanır və o misralarda özlərini tapırlar:

"Dönər xatirəyə bəzən görüşlər,
Unudulmaz elin dilindəyəm mən."

Babamın sözləri bir görüş kimi zaman keçsə də, unudulmur. Onun şeirləri göylərin sirli naxışları kimi ruhları bəzəyir:

"Nəyisə axtarar qəmli baxışlar,
Alar göy üzünü sirli naxışlar."

O, yalnız sevincin deyil, kədərin də şairidir. Çünki insan ruhunu tam ifadə edən sözlər həm sevinci, həm də dərdi paylaşandır. Həyatın ağırlığını çiyinlərində daşıyan bir karvan kimi...

"Kədərə yüklənir qəmli karvanım,
Görən çəkəcəkmi yükün, dövranım?"

Amma babamın qələmi bu taleni qəbul edib. O, öz yazısını, öz yolunu belə yaradıb:

"Əli Vahidəm, yazım ən gözəl yazdı,
Taleyim bəxtimi beləcə yazdı."

Bu misralarda yalnız bir şairin ruhu yox, onun mirasını daşıyan, sözlərini yaşadan bir nəvənin qüruru var. Mən babamın misralarında onu tapıram, onu duyuram və onun sözlərinin əbədiliyini yaşadıram.

Zəhra XƏLİLLİ,
ADU-nin jurnalistika fakültəsinin I kurs tələbəsi